Ч. 183. Четвер 31 (18) липня 1911. Рік XXI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провинциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Чесько-німецка угода. — Справа марокканьска. — Розрухи в Калябриї. — Японія а Росия. — З Персиї.

Намістник Чехії ґр. Тун виїзджає нині до Ішль, де буде завтра на авдиенциї у Є. Вел. Цісаря і зложить звіт о стані акциї угодової. По повороті з Ішль відбуде кн. Тун ще раз конференцию з бар. Ґавчом, щоби уложити остаточно проґраму конференциї угодової а около 8 вересня верне назад до Праги.

На конференциї німецких мужів довіря в Дукс сказав бувший міністер др. Шрайнер між иншим що слідуе: Коли бар. Ґавч бажає того, щоби в Чехії настав мир, то мусить витворити ся такий настрій, котрий би переконував Німців в Чехії о можливости того мира. Може то лиш тоді стати ся, коли справедливі жаданя Німців будуть Чехами вповні признані.

Справа марокканьска має бути вже в слідуючім тижни зовсім успішно залагоджена. Розходить ся тепер лиш о то, щоби знайти формулку, силою котрої Німці полишать Франциї свобідну руку в Марокку в напрямі політичнім в цїли усуненя на будуче непорозумінь в сїй справі.

Німецкий амбасадор в Парижи Шен одержав в загальних чертах вість о предложеню, з яким Камбон поїде до Берлина. Предложене то виготовив після правно-державних вимог міністер справедливости Круппі а в Берлині уважають єго за можливе до принятя. В виду того думають, що справа марокканьска знаходить ся вже в послїдній стадиї.

З Козенци в полудневій Італії доносять: З причини санітарних розпорядків виданих властями в місцевости Вербікаро, збунтувало ся тамошне населене, думаючи, що сї розпорядки спричинять розширене пошести. Внаслїдок того настали поважні заворушеня. Телеґрафічний урядник в Вербікаро не хотів відповідати на телеґрафічне авізо з Козенци. Як довідуємо ся, він телеґрафував до недалекої місцевости Бельведере, щоби населене заатакувало телеґрафічний уряд. Ґромадский будинок підпалено. Телеґрафічне получене перервано. Проект із Паоля прибув до Вербіраро з войском і санітарним персоналом. Люди, що прибули тут із Вербікаро, доносять, що забито там двох санітарів „Червоного Хреста“ та ґромадского урядника. Донесено також про убите комісаря поліциї з Скалеа, котрий удав ся до Вербікаро. Здаєть ся однак, що він вмер на сонїчний удар. Видано острі розпорядки, щоби населене в Вербікаро приневолити до бережения санітарних приписів і здушити заворушеня.

Після послїдних вістий з Вераікаро узброєні демонстранти поперетинали телеґрафічні дроти та перервали телеґрафічне получене. Відтак удали ся під почтовий уряд і грозячи смертию почтовому урядникови, змусили єго до втечі. Відтак подали ся під ґромадский уряд і забили там ґромадского урядника, а дім ґромадского уряду підпалили. Хотіли відтак напасти на бурмістра, але поліция розігнала їх. Підпрефект Паоля, прибувши з сильним відділом войска, привернув лад та телеґрафічне получене. Бурмістр і почтовий урядник вийшли цїло.

Півурядова „Россія“ доносить о обміні депеш межи цісарем японьским а царем. Всї ріжницї, які настали з послїдної війни, вже вирівнано. Специяльну трудність представляло залагоджене справи кораблів шпитальних, котра для російского правительства мала засадниче значінє а то зі взгляду на специяльне становиско, яке мають підчас війни кораблї Червоного хреста. Для японьского правительства справа та представляла трудности з тої причини, що воєнний суд порішив, що занятє кораблів „Анґора“ і „Орел“ було розбишацтвом. Тепер справу ту залагоджено на вдоволенє обох сторін. Корабель „Анґора“ видано Росиї, а корабель „Орел“ закупила Японія за 150.000 єнів. Тепер послїдну ту справу залагоджено не лиш в спосіб вдоволяючий обі сторони, але даючий сьвідоцтво о взаїмній дружбі.

Цісар японьский вислав до царя Николая дуже сердешну телеґраму, в котрій висказує

---

5)

Дивний досьвід.

(Оповіданє Марка Твена).

(Дальше).

Холоднокровність Віклофа не переставала виводити мене з рівноваги. Хвильку я мовчав, щоб надати більшого натиску словам, які хотів тепер сказати. Потім я підвів ся, положив руку на його рамя і сказав поважно:

— Ти не вийдеш на тім добре, бідний хлопче, о, не вийдеш добре. Знак „майстра“ се той узлуватий шнур, найдений в однім з канонів коло води.

— Найдений в канонї! Ах ні, ні, ні! Не говоріть в канонї, але в шпарі муру. Там певно єго знайшли!

Він впав на колїна, зложив руки і підніс лице, яке було таке бліде і налякане, що аж жаль було дивити ся.

— Ні, він находив ся в канонї!

— Ах, то хтось зробив збитка. Боже, я пропав!

І він схопив ся та усуваючись перед руками, що готові були єго зловити, хотів втечи. Але утеча була очевидно неможлива. Потім упав знову на колїна, скрикнув голосно й обняв мене за ноги. Звісившись так на менї, став жалібно благати:

— Ах, змилуйте ся наді мною! Не зраджуйте мене, инакше я пропащий! Ратуйте мене, я всьо скажу!

Чимало часу минуло, аж хлопець успокоїв ся, отряс ся з переляку і прийшов до рівноваги духа. Опісля я почав ставити питаня, а він відповідав смирно, з похнюпленими очима, від часу до часу втираючи сльози, що спливали безнастанно.

— Отже ти належиш до заговірників?

— Так.

— І ти шпигун?

— Так.

— Ти переняв ріжні порученя споза форту?

— Так.

— Добровільно?

— Так.

— А може й радо?

— Так, пане команданте, не буду перечити. Полудне се моя вітчина, моє серце належить до Полудня і єго справи.

— В такім разі оповіданє про терпіня твоєї родини ти видумав в тій цїли.

— Ви... ви хотїли, щоб я оповідав.

— І ти хотів обманути й знищити тих, що над тобою змилосердили ся й приняли тебе. Чи ти уявляєш собі, що за підле, нужденне сотворіне з тебе?

Він лише вітхнув.

— Але даймо тому спокій! До річи! Хто се той „оберст“ і де він?

Віклоф почав голосно заводити і просив дарувати єму се питанє. Сказав, що єго чекає смерть, коли се зрадить. Я загрозив єму, що кину єго до підземної темниці, як не дасть відповіди. Обіцяв єму також, що буду єго хоронити, коли всьо виявить. Однак на всї мої слова намови він затиснув уста з завзятостию, від якої годі було єго відвести.

Я вийшов з ним в сторону вязниці і один погляд, який він кинув до темного льоху заставив єго подати ся. Вибухнув сильним плачем і став просити ся, заявляючи, що всьо зізнає.

Отже ми вернули ся і він описав точно „оберста“. Сказав, що можна знайти єго в першорядним готели, переодітого в цивільну одіж. Я мусів знов грозити, ніж дізнав ся про імя „майстра“. Можна знайти єго в Ню-Йорку, Бондстріт 15, під імнем Р. Ф. Ґейльорда. Я зателєграфував сейчас до поліциї в Ню-Йорку, описав того Ґейльорда і зажадав єго увязненя, доки по него не пішлю.

— Знаю, — говорив я дальше — що поза фортом є богато заговірників, особливо в Новім Льондонї. Назви та опиши мені їх!

Він назвав і описав трех мужчин та дві женщини; всї мешкали в найлїпшім готели. Я дав сейчас приказ арештувати се товариство і разом з „оберстом“ відставити до форту.

— Я тепер хочу пізнати трех заговірників, що находять ся тут у форті.

Він хотів, так я зміркував, викрутити ся

вдоволене з причини порозуміня, осягненого правительствами обох держав що до справ доси не полагоджених і повідомляє царя о своїм приказі, щоби корабель „Анґара“ звернено російскому правительству в доказ незмінної дружби, яку цісар має для царя. Цар відповів рівнож сердечною телеґрамою, висказав радість з причини залагодженя спорних справ і подякував за доказ дружби.

З Тегерану доносять: Внаслідок вісти, що Бахтяри, які стояли по стороні правительства, потерпіли поражку під Семаном, де почасти згинуло, почасти погибло 100 людий, відійшло вчера 900 Бахтярів до Вераміна. Бувший шах зачинає тепер виступати вже зачіпно і хоче впасти до Тегерану. Ґенеральний комендант правительственого войска занедужав тяжко і вже нездібний до дальшого веденя войска.

Новинки.

Львів, 30 серпня 1911.

— **Цісар свому лікареви.** З Ішль доносять: Вчера вручив Цісар свому прибочному лікареви дрови Керцдеви свою фотоґрафію з власноручним підписом, оправлену в золото, а крім того зложив єму желаня з нагоди 70-тих роковин его уродин. Підчас обіду Цісар підніс тоаст на его здоровле і желав єму, щоби Всевишний ще довго удержав его при житю.

— **Нові складниці почтові.** З днем 1 вересня с. р. заводить дирекция почт і телеграфів нові складниці почтові між иншими: в Кроґульци гуситиньского повіта, в Рафайловій надвірнянського повіта і в Уричу скільського повіта.

— **Українсько-руский театр в Бучачи.** Саля „Сокола“. — Початок о год. 8 вечером. — Білети продає ранше на 4 вистави торговля Вп. Роговіньского а від 6 вечером каса театру. — Абонамент I-рядний на 10 вистав 25 К, II-рядний 20 К, III-рядний 15 К.

В четвер, дня 31 серпня с. р. гостинний виступ Ф. Лопатиньскої „Галька“, опера в 4-ох діях Ст. Монюшка.

В пятницю, дня 1 вересня с. р. гостинний виступ Ф. Лопатиньскої „Циганьский Барон“, оперета в 3 діях Стравса.

В суботу, дня 2 вересня с. р. другий раз „Міра Ефрос“, образ з житя жидів зі співами і танцями в 5 діях Я. Ґордіна.

В неділю, дня 3 вересня с. р. „Ой не ходи Грицю на вечерниці“, народний образ зі співами і танцями в 5 діях М. Старицкого.

— **Українська прив. ґімназия в Копичинцях.** Кляса I—IV і приготовляюча. Перший відділ першої кляси може бути коедукацийний. Вписи дня 1 вересня. Вступний іспит 4 вересня. Рік шкільний розпічне ся богослуженем в місцевій церкви.— Вступний іспит відбуде ся під проводом дра К. Лучаківского. — Дирекция.

— **Тов. „Сокіл“ в Рогатині** устроює дня 3 вересня 1911 р. народний фестин получений зі здвигом „Соколів“ рогатиньского округа. Товариства „Сокіл“ і „Січи“ рогатиньского округа просимо, щоби як найчисленнійше явили ся в тім дни, бо при тій нагоді відбудуть вправи сокільскі в ціли приготовленя на здвиг до Львова. — Старшина.

— **Огні.** В реальности при ул. Шпитальній ч. 26, в пивници, належачій до шинкаря Ґольдштайна вибух огонь в наслідок того, що займила ся горівка розлита по земли. Завізвана сторожа пожарна загасила огонь. — Вчера по полудни около 4 год. вибух грізний огонь в Сокільниках під Львовом і мимо скорої помочи розширив ся так борзо, що знищив 9 будинків господарских зі всім согорічним добутком. Шкода поки що незвістна.

— **Смерть від грому.** Дня 24 с. м. лютила ся в Космачи страшна буря зі зливою і громами. Жертвою сеї бурі впало жите двох людий, 19-літнього леґіня Мих. Зиватчука і 37-літної жінки Ол. Рябчук. Обоє они сховались перед бурею під високу смереку, в яку саме вдарив грім, разячи обоє смертельно.

— **Дрібні вісти.** „Прапор“, орґан бразилійских Русинів, перестав виходити з браку редактора. П. Клим. Ґутковский, котрий доси ту часопись редаґував, виїхав до Европи. — А. Шнайдер, літ 15, котрий сими днями приїхав перший раз до Львова вийшовши оногди з дому пропав без вісти. Так само пропав без вісти Филип Влощанець сторож дому при ул. Потоцкого ч. 32 вийшовши з дому ще 25 с. м.

— **Стріляючі злодії.** Тамтої ночи около 1 год. вчув патролюючий на ул. Набєляка поліциян якийсь крик і уїдане псів в городі віллі „Моя“. Пустив си зараз до тої вілі, але заким дійшов під паркан, вискочило з города двох людий, стрілили два рази з револьверів і пішли в сторону як на Вульку. Поліциян не спішив ся ловити бандитів, вдоволений, що куля з револьверу оминула щасливо его особу. З огляду на чим раз зростаючі розбої під оком поліції, зарядила дирекция поліції нічні патрулі. Улицями міста переходять поліцияни з карабінами й наложеними на них баґнетами. Поліция має на оці ще инші зарядженя, сподіваючи ся, що чей ними усмирит зухвалих львівских злодіїв.

— **Руска Бурса** реміснично-промислова у Львові, вишле кількайнайцять хлопців до Відня на науку столярства, кравецтва, шевства, ковальства і бляхарства. Хлопці мусять бути здорові, мають мати 14 літ і укінчену 4 клясу народної школи. Дальше мусить кождий мати що найменше 3 пари біля (сорочок і гатий), одно убране до роботи а друге сьвяточне, 2 пари обуви, 3 пари скарпиток або онучок, 3 ручники і щітку до одежи а другу до обуви. Зголошеня належить вносити до Заряду Бурси, у Львові, ул. Руска ч. 20.

фальшивим зізнанем, але я показав єму таємні картки, знайдені при двох рекрутах і се поділало. Я пояснив єму, що двох ми вже спіймали а він мусить виявити третого. Віклфоф настрашив ся тим чимало і став зойкати:

— Ах, прошу вас, дайте мені спокій. Він мене убє.

Я сказав, що се дурниця. Вже хтось буде коло него стояти для его оборони; до того людий покличеть ся без оружия. На мій приказ наймолодших рекрутів уставлено в ряд а потім перейшов я в товаристві тремтячого Віклфофа здовш фронту, удаючи о скілько мож байдужного. Вкінци він промовив до одного з них слово і ледви відійшов від него кілька кроків, молодий чоловік був уже арештований.

Коли ми назад вернули, я звелів привести по черзі тих трех людий. Приказавши першому з них виступити наперед, я сказав:

— Ну, Віклфофе, памятай, ані на волос не сьмієш відступити від чистої правди. Хто се той чоловік і що знаєш про него?

Хлопець, що стояв доси позаду, глянув рекрутови в лице і сказав, не загикуючись:

— Властиве его імя Юрий Брістов. Він з Нового Орлеану і був два роки керманичем на корабли „Капітоль“. То дуже небезпечний чоловік, два рази сидів за убийство в криміналі: перший раз, тому що убив зелізною штабою моряка Гайда, а другий раз, тому що убив корабельного хлопця, котрий не хотів веслувати, не будучи до того обовязаним. Він тепер шпигун і оберст прислав его сюди, щоби показав, що вміє. Був також третим керманичем на корабли „Сьв. Миколай“, що недалеко Мемфісу затонув, і єго мало що не злінчували за те, що ограбив небіщиків і ранених, яких приміщено у великих човнах.

І так дальше і дальше. Подав точний опис житя его чоловіка. Коли скінчив, сказав я до рекрута:

— Що ви на се?

— Вибачте, пане команданте, але то найбезличнійша брехня, яку хто коли говорив.

Я приказав завести его назад до вязниці і приставити другого. Та сама істория. І при третім також. Хлопець подав найточнійший опис житя кождого з них, не попавши в нічім в якусь суперечність. Однак ті люди навали все те брехнею. Не хотіли до нічого признати ся. Я звелів відставити їх зараз до вязниці та приводити за порядком инших вязнів. Віклфоф оповідав про кождого, з якого він міста, очевидно полудневого, і кожду подробицю его звязи із заговором.

Однак всї перечили фактам і не хотіли до нічого признати. Мужчини лютили ся, женщини плакали. Після їх запевнень всї они невинні люди із Заходу і привязані до Унії понад всьо в сьвіті. З відразою приказав я ту шайку дати під ключ та риґель і дальше став переслухувати Віклфофа:

— Де є число 166 і хто се В. В.?

Однак слідство не йшло. Ані підлесливі слова ані погроза не ділали на него. Час наглив — треба було взяти ся до найострійших способів. Отже я приказав привязати его до стовпа. Хлопчина стогнав і зойкав, що годі було слухати. Але я не міг попустити і справді Віклфоф простогнав незабаром:

— Прошу вас, благаю, спустіть мене на землю а всьо розкажу!

— Ні, мусиш сказати, заки тебе відвяжу.

Кожда хвиля була для него смертельною мукою. І він кликнув:

— Число 166, готель „під орлом“.

Назвав господу послідної сорти, де заходили люди сумнівної вартости.

Тепер звелів я его відвязати і зажадав від него, щоби виявив ціль заговору.

— Нині в ночи заговірники мали здобути форт — відповів, схлипуючи та здрігаючись.

— Чи я зловив уже всїх провідників заговору?

— Всїх, крім тих, що находять ся під числом 166.

— Що значить „Remember XXXX“?

Нема відповіди.

— Який є знак для ч. 166?

Нема відповіди.

— Що означають букви F. F. F. F. F. і M. M. M. M.? Відповідай або підеш назад на стовп!

— Я не відповім. Радше умру. Робіть зі мною, що хочете.

— Застанови ся, що говориш, Віклфофе! Чи то послідне твоє слово?

Відповів твердо і рішучим голосом:

— Моє послідне слово. Так горячо люблю свою поневолену вітчину, так горячо ненавиджу всьо, на що сьвітить сонце Півночи. Волю вмерти, ніж виявити ті річи.

Я приказав взяти его знов на стовп. Серце стискало ся, слухаючи крик бідолашного хлопчини, але не можна було нічого з него видобути. На всяке питане вискреготав відповідь:

— Я можу вмерти і хочу вмерти, але не виявлю тайни ніколи.

Отже ми мусїли зречи ся, будучи справді пересьвідченими, що він вмре, а не зложить зізнань. Тому его відвязано і під строгим наглядом відставлено назад до вязниці.

В найблизших годинах були ми заняті висланем телеграм до воєнного департаменту і приготовленям до заскоченя ч. 166.

Був се горячковий час, та темна, холодна ніч. Справа набрала розголосу і весь ґарнізон був розворушений. Вартівників потроєно; ніхто не міг рушити ся ані на дворі ані в середині, не станувши чолом напроти дула карабіну. Тимчасом ми з Вебом були тепер менше неспокійні ніж перше, будучи певними, що наслідком арештованя головних провідників заговір мусить бути здавлений.

Я постановив вишукати завчасу ч. 166, зловити там В. В., закнеблювати рот і бути готовими на прихід инших.

Було чверть на другу по півночи, коли я вийшов з форту; за мною йшло шестеро моїх людий а з боку Віклфоф зі звязаними позаду руками. Я сказав єму, що йдемо тепер до ч. 166 а колиб показало ся, що він збрехав і впровадив нас в блуд, то вже я зумію его присилувати, щоби показав нам властиву дорогу.

(Конець буде).

— **Краєвий сокільский здвиг 10. вересня 1191 р.** На площі „Сокола-Батька“ будують теслї високу степеницю на 1000 осіб. По обох кінцях еліпсоватої площі вибудований буде високий партер стоячий. На плоских місцях шляху визначений низкий партер з кріслами. — Кінний відділ відбував свої вправи в неділю на площі „Сокола“. Одяг такий сам як у піхотинців лише що прибули до него холявки. — Руханка відбуває ся в тих самих відділах і в тих самих годинах, що перед вакациями. Участники і участниці здвигових вправ прибувають до товариства. — Українки північної Америки прислали до прапора ленту. Українцї полудневої Америки вислали відпоручника на здвиг. Подав про себе звістку, що є вже в Італії.

— **Позір! Чуйно!** Дорогі Родимцї! Братя селяни і міщана! Славне наше жіноцтво і парубоцтво! В память 50-их роковин смерти Т. Шевченка дня 3 вересня 1911 уладжує тов. „Сокіл“ в Ходорові повітовий здвиг „Соколів“ і „Січий“, получений з посьвяченем свого прапора. Того самого дня відбуде ся торжественне відкрите і посьвячене „Народного Дому“ в Ходорові. Руский народе Ходорівщини, Бобреччини, Журавенщини, Жидачівщини і Рогатинщини! День сей буде памятним днем в історії народного відродженя Ходорівщини. Покажемо сьвітови, що наші селяни і міщани не сплять і не тратять духа, але відроджують ся до нового житя. В Ходорові стане своя руска хата а в своїй хатї своя правда і сила і воля, сказав наш поет Шевченко. Січові і сокільскі коші мають зібрати ся разом на майданї та віддати честь дружньому „Соколови“ в Ходорові, звеличати его торжество посьвяченя прапора. В той день повинні прибути тисячі. Ніодна громада не повинна в тім дни остати дома. В Ходорові маємо показати, що живемо й розвиваємо ся та вміємо постояти за свою народну честь і як слїд звеличати народне торжество. — Проґрама торжества: 1) Полева служба Божа коло Народного Дому. Посьвячене сокільского прапора з проповідию о 9 год. рано; 2) Промови парляментарних послів округа Вп. дра Евгена Олесницкого і Вп. радника Льва Левицкого; 3) Промова повітового кошоволо посла дра Льонгина Цегельского, повітового осавула Вп. Івана Прибили з Романова, делеґата „Сокола Батька“ у Львові Вп. дра Михайла Волошина і делеґата Народного Комітету; 4) Похід головними улицями міста під проводом кошового дра Цегельскиго і дефіляда перед прапором ходорівского „Сокола“; 5) Посьвячене „Народного Дому“; 6) По полудни о 2-ій год. народний фестин на майданї Дуброва в лїсі барона де Во. Поодинокі точки фестину дуже інтересні і ріжнородні. О год. 3 вільві вправи Січовиків і Соколів при звуках сокільскої орхестри з Жидачева. Вправам буде проводити Вп. Омелян Скоморовский зі Львова; 7) О год. 8 вечер в новій салї Народного Дому великий сьвяточний концерт мужеского хору львівского „Бояна“ і „Бандуриста“ під батутою Вп. дра Михайла Волошина, з вступним словом Вп. Гриця Микетея і кінцевою промовою Вп. інжинера Володимира Комариньского, голови „Сокола“ в Ходорові. Цїни місць: Вступ на фестин 20 сот. Цїни місць на концерт: I. ряд 3 кор., II. ряд 2 кор., III. ряд 1 кор., партер 80 сотиків, для селян 30 сотиків. По концерті вечерниці з танцями. Стрій на вечерниці візитовий або сокільский однострій. Окремих запрошень не висилає ся. Хто схоче обід або вечеру, нехай зголосить ся до старшини „Сокола“ на два дни перед здвигом.

— **Самоубийства.** Вчера по 4 год. по полудни знайдено на Личаківскім кладовищи лежачі на горбі побіч себе дві молоді дівчини а побіч них вистрілені револьвери. З положеня тіла і рук можна було здогадувати ся, що обі рівночасно відобрали собі житє, ціляючи просто в серце. При тілах знайдено торбинку з приборами тоалєтовими, два зошити з переписаними стишками а в однім з тих зошитів заповідають стишком, що ідуть „літати під небеса“. Стишок той має підпис: „В день самоубийства 29/8 1911 год. 3·45 **Мария Д. і Михайлина А.**“ Крім того знайдено карточку, на котрій они пишуть, що „відріжняють ся від всїх людий і длятого постановили спільно відобрати собі житє“. Дальше просять, щоби їх зложено на спільнім катафальку і поховано в спільнім гробі і не оголошувано їх назвиск. — Слїдство поліцийне ствердило, що одна з убийниць була донькою помершого недавно судового возьного Адамчика. Хто була друга убийниця, того не можна було розвідати.

У Винниках під Львовом відобрав собі вчера житє 21-лїтний паробчак Масловский в той спосіб, що з цїлої сили вдарив ся в то місце, де серце і до кількох годин закінчив житє. Причиною самоубийства був страх перед войском, бо бідачиско мав за кілька днів ставити ся яко рядовий до полку уланів.

— **Велика крадіж.** Господар Лукач в селї Прусах коло Львова дав львівскій поліциї знати, що оногди в ночи вломив ся до его хати якийсь злодій і вкрав ему три книжочки каси ощадности на 3000 кор. — Крадіж доконана сими днями на шкоду адвоката др. Аллерганда, о чім ми доносили в послїднім числї, зійшла остаточно на доси малу, бо в ріжних банках заставничих удало ся відшукати майже всї заставлені дорогоцїнности, з виїмкою одного перстеня з брилянтом, вартости 300 кор. Величезної вартости колїю перлову і перстені заставив злодій ледви за 325 кор. і цїла шкода зійшла тепер до суми 625 кор. При близшім розслїді справи показало ся, що арештовані яко підозріні о крадіж служниця Бойківна і кухарка Мальцова та сторожиха суть зовсїм невинні і їх випущено на волю. Цікаво однак, хто допустив ся тої крадежи. А мусїв то бути видю дуже проворний і хитрий злодій, бо о 1 год. по полудни вкрав дорогоцїнности а о 5 год. того самого дня вже їх заставив.

Телеграми.

Москва 30 серпня. Відкрито тут вчера перший всеросийский конґрес земств в справі народної просьвіти. Предсїдатель підніс вагу і значінє зміни становиска правительства, котра не признавало земствам впливу на просьвіту народну.

Атини 30 серпня. Згоріла тут хемічно-фізикальна ляборатория університету. Вратовано лиш часть уряджень. Підчас акциї ратункової згинуло двох пожарників а третий смертельно поранив ся.

Петербург 30 серпня. В таборі в Новоросийску занедужало на холєру 17 вояків, з того 5 померло.

Вашінґтон 30 серпня. Десятий полк піхоти відійшов до Панами. Єсть то один з перших полків, котрий має від тепер стояти залогою нв обшарі панамского каналу.

Ліль 30 серпня. В Білї Монтінї відбули ся вчера вечером великі демонстрациї против дорожнї средств поживи. Якийсь пекар, котрого чинно заатаковано, стрілив з револьвера два рази в товпу і зранив тяжко одного манїфестанта. На то товпа заатакувала его дім і ограбила склеп і помешканє. Жандарми охоронили пекаря перед злїнчованем і з трудом завели порядок. Двох жандармів зранено.

Цїна збіжа у Львові.

дня 29-го серпня:

Цїна в коронах за 50 кільо у Львові.

Пшениця	11·30	до	11·50
Жито	8·40	„	8·60
Овес	8·50	„	8·70
Ячмінь пашний	7·50	„	7·70
Ячмінь броварний	8·—	„	8·50
Ріпак	—·—	„	—·—
Льнянка	—·—	„	—·—
Горох до вареня	10·—	„	13·—
Вика	—·—	„	—·—
Бобик	—·—	„	—·—
Гречка	—·—	„	—·—
Кукурудза нова	—·—	„	—·—
Хміль за 50 кільо	—·—	„	—·—
Конюшина червона	80·—	„	85·—
Конюшина біла	90·—	„	100·—
Конюшина шведска	70·—	„	75·—
Тимотка	—·—	„	—·—

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1911 р. після часу середно-европейского.

ЗАМІТКА. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від **6·00** вечером до **5·59** рано суть означені підчеркненем чисел мінутових.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **12·35**, 3·40, **8·22**, 8·45, **2·30**§), **2·45**, 3·50*), 5·46†), 6·05, **7·00**, 7·30, 11·10.
*) до Ряшева, §) від 1/6 до 15/9 включно щодень, †) до Мшани.

До Підволочиск: 6·15, 10·40, 2·35†), **2·18**, 8·46, 11·13.
†) до Красного.

До Черновець: **2·50**, 6·10, **9·15**, 9·37, **2·20**, 3·05*), 6·29†), 10·48.
*) до Станиславова, †) до Коломиї.

До Стрия: 6·00, 7·30, 10·02§), 1·45, 6·50, 11·25.
§) Від 18/6 до 10/9 включно лиш в неділї і рим. кат. сьвята.

До Самбора: 6·35, 9·05, 3·40, 10·40.

До Сокаля: 7·35, 2·28, 7·49, 11·35*).
*) до Рави рускої (лиш в неділї).

До Яворова: 8·20, 6·00.

До Підгаєць: 5·58, 6·16.

До Стоянова: 7·50, 5·20.

З Підзамча:

До Підволочиск: 6·30, 11·00, 2·52†), **2·33**, 9·09, 11·33.
†) До Красного.

До Підгаєць: 6·12, 1·30*) 6·30, 10·40§)
*) До Винник. §) До Винник в суботу і неділю

До Стоянова: 8·12, 5·38.

З Личакова;

До Підгаєць: 6·31, 1·49*), 6·51, 10·59§)
*) До Винник. §) До Винник в суботу і неділю.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: **2·22**, 5·50, 7·30, **9**, 10·15, **1·30**, **2**, 5·48, 7·15†) **8·25**, 9·50.
†) з Мшани від 15/6 до 30/9 включно що дня.

З Підволочиск: 7·20, 11·55, **2·10**, 5·40, 10·10†), 10·30.
†) з Красного.

З Черновець: **12·05**, 5·45†), 8·05, 10·25*), 2·05, 5·12, **6·26**, 9·34
*) із Станиславова. †) з Коломиї.

З Стрия: 7·28, 11·40, 4·25, 6·45, 10·19 §), 11·04
§) Від 18/6 до 10/9 включно лиш в неділї і р. кат. сьвята.

З Самбора: 8·00, 9·58, 1·40, 9·00.

З Сокаля: 7·33, 1·26, 8·00.

З Яворова: 8·15, 4·30.

З Підгаєць: 11·15, 10·20.

З Стоянова: 10·04, 6·30.

За редакцию відповідає: АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).